

"אורות הפרשה" עלון פרשת השבוע כיתה קטנה אבל גדולה!

בס"ד ♦ שבת קודש פרשת תצוה ♦ ח' אדר א' תשע"ד ♦ עלון 66

"אדם גדול אינו צריך לקנאות
בקטנות כדי שלא יבא לשפלות
הגאווה"

העלון יוצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שנפלו על קדוש השם הי"ד

"והיה על מצחו תמיד" - הרב יוחנן פריד

"ציץ הקודש" היה כידוע אחד מבגדי הכהן הגדול, והכתוב מעיד עליו כי הוא חייב להיות תמיד על מצחו של אהרון לרצון לפני ד'.

במסכת שבת (יב, א) לומד רבה בר רב הונא קל וחומר ממנו למצוות תפילין שחייב אדם למשמש בהם בכל שעה ושעה, שהרי בציץ- שיש בו "אזכרה אחת" (של שם ד') אמרה תורה שלא יסיח דעתו - כל שכן בתפילין שיש בהן "אזכרות הרבה".

מרן הרב קוק זצ"ל מסביר בפירושו "עין איה" את משמעות הדברים:

את הכהן הגדול הוא מתאר כמי שעומד "ברום מעלת המוסריות והדעת את אלוקים לאמיתתה", ועל כן יש לו את היכולת ואת הכישרון להביט בהשקפה אחת על כל המציאות ועל כל אורחות החיים. לאדם כזה, די באזכרה אחת של שם ד'.

מאיךד - האיש הפרטי, צריך לפזר תכליותיו, ועל כל חפץ יקר ערך עליו לקרוא שם ד'.

דא עקא, שיש לאדם שכזה "חסרון כח לכנס הכל בכלל אחד... עד אשר יבוא לתכלית החיים על ידם", ולכן צריכה המגמה הפנימית הצפונה בלב, ליישר את דרך החיים בכל פרטי מעשי האדם.

מרן הרב זצ"ל ממשיך בדברים אלו את דברי הרמב"ם בשמונה פרקים (פרק ה) המשבח ומרומם את לשון הכתוב, "בכל דרכיך-דעהו" ואת הוראת חז"ל בהנחייתם "וכל מעשיך יהיו לשם שמים", שיש בהם הכוונה חינוכית ומוסרית למציאת הנקודה המרכזית לכלל החיים על כל פרטיהם.

האדם - ממשיך מרן הרב זצ"ל - צריך לחיזוק מעשי לשמור בקרבו את אותה "הנקודה" - וזהו אותו שם ד' אשר עליו.

מעשה יובן: שהרי אם הכהן הגדול אשר מפאת קדושתו די לו אמנם באזכרה אחת, ואפילו ובכל זאת הוא מחוייב שלא להסיח את דעתו ממנה, הרי בוודאי שכך הוא גם אצל האדם הרגיל העוסק ומתייגע בריכוז פרטי הדברים סביב למרכז אחד, שחייב הוא למשמש תדיר בתפילין שעל ראשו, ובכח האזכרות ייזהר מהיסח הדעת.

למשפחת כיתה י/3 שלוחה ברכת שבת שלום

יו"ל ע"י כיתה י/3 ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט תשע"ג כל הזכויות שמורות

הסיפור לשבת – "הרב שלי זה הרב קוק!"

בתוך הסיפורים הרבים על מרן הראי"ה, מספר לנו הרב רקובסקי את הדברים הבאים:

"ר' שלמה זלמן (אויערבך) היה בן בית אצל ר' צבי פסח פראנק, ופעם אחת הוא אמר לי ככה: "ר' יעקב, אם אני אומר לך 'דער רב', 'הרב', תדע לך שזה הרב קוק, זה הרב שלנו, זה הרב שלי". הוא אמר: "יש את ר' צבי פסח פראנק, כל אחד עם גדלותו הוא, אבל כשאני אומר הרב, הרב אני לא אומר לאף אחד, הרב שלי זה הרב קוק".

היה לכבודו קשר עם הרב צבי יהודה זצ"ל?

עם הרב צבי יהודה היה לי קשר. הוא היה בבית החולים הרבה זמן. בהדסה. כמעט כל יום עליתי אליו. הוא היה ספוג במעשיות. בנוסף עוד, רבי שלמה זלמן בא אליו כמעט כל שבוע לכמה שעות לבית החולים. היה לו חדר מיוחד. ובכן, פעם שאלתי את ר' שלמה זלמן, מה העניין שכבודו טורח כל שבוע כמה שעות. אמר לי: ר' יעקב, שני דברים. ראשית כל, הוא בן של רבינו! הבן של הרב! ועוד, יש הרבה ללמוד ממנו, וממעשיו ומסיפוריו. הוא ספוג, מה הוא לא יודע, מכל הדורות שלפנינו. המון, ימים ולילות, חודשים אפשר לשבת אצלו ולא תגמור. פעם אחת הוא אמר לי ר' יעקב, תעלה איתי. עליתי וראיתי. כמה שעות ישבתי. (הוא שאל אותי) מה אתה אומר? אמרתי לו: כמו שכבודו אומר, אי אפשר לזוז, זה מושך לשבת עוד ועוד, לשמוע. הוא כמעין המתגבר, מעשיות... הוא קיבל אותם ירושה מהאבא, ומעוד. היה לו זכרון גדול, היו שם דברים נפלאים. אני לא זוכר אותם, אני לא רשמתי אז את זה, וחבל. אז לא היו כל מכשירי ההקלטה שיש היום".

הגרש"ז אויערבך היה מעריץ נלהב של מרן הראי"ה. בחוברת 'אור שלמה' [בהוצאת ארגון 'אור האורות'], מובאים סיפורים רבים על הערכתו המיוחדת של הגרש"ז לראי"ה, וכן סיפורים שונים שסיפר על גדלותו של הראי"ה. בעיני הגרש"ז היה הראי"ה לא רק "גדול הדור", אלא "גדול הדורות" – דמות נשגבה היורדת לעולם פעם בכמה דורות. באחת משיחותיו, התבטא הגרש"ז: "אני לא תלמיד של הרב; אני חסיד שלו!"

[ספר 'שיחת אבות' מפי הרב יעקב באס שליט"א.]

משנת - הראי"ה זצ"ל

וְעִשִּׂיתָ בְּגָדֵי קוֹדֶשׁ... וּלְתַפְאֶרֶת [כז, ב].

"דרך הקודש בנויה היא על יסוד ההשויה, שהאדם משוה את דרכו הפרטית לדרך ד' העליונה. וזה נוהג בדברים שהשויתם היא השויה מעשית ושכלית, כהליכה בדרך ד', במדות טובות, וכל מצות התורה והשכל, שהם כולם נובעים מההתרוממות של דמיון צורה ליוצרה, ונוהג גם כן בתוכן של דמיון, שכח המדמה מסדר את הענין על פי תכונתו בגדריו. וכל מה שיתקדש האדם והעם יותר, וכוחו המדמה יהיה יותר מטהר, ויותר חזק, תחזק בו התביעה של ההשויה הדמיונית, ומזה יצאו המון דרכי חסידות נאים ומתוקנים לשלום הציבור על פי דרכי היופי של סדרי עבודה והידורי מצות. ומתפצלים מזה ארחות צדיקים של קדושי עליונים לכל אחד ואחד לפי מעלת נשמתו, ולפי עושר החיים של כח דמיונו, שגם בו מתגלה אור חי העולמים, המחיה חיים בכל ערכי חייהם כולם. ההוד והתפארת של נוי של עולם שבבית המקדש, הדר בגדי כהונה, קדושת הגוף וטהרתו לכל אחד ואחד לפי ערכו, כל אלה הסתעפות מצד הערך הגדול שיש לכח הדמיון הבריאה והחזק, העומד בגדרו, ועושה את תפקידו בעולם, בתור לבוש מתוקן להאורה האלהית העליונה, המופיעה על האורה הנשמית והשכלית שבאדם ובעולם בהדר גאון עוזה. ופה הוא הצורך הגדול של המשקל, להבחין בין דמיון לדמיון ובין יופי ליופי. ואורח צדיקים כאור נוגה, פלגותא דשערי, שורה בזוהר עליון זה"

העלון יוצא לעילוי נשמת בחורי הישיבה שנרצחו ערב ר"ח אדר ב' תשס"ח הי"ד